Startvonalban a 14-es lista: Magyarországi Szociáldemokrata Párt

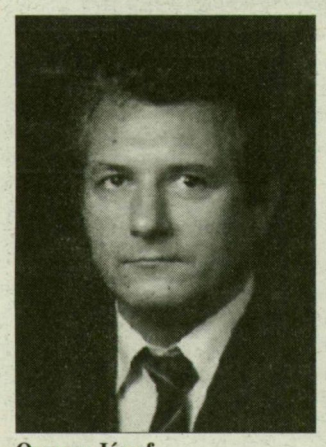

Oravecz József
MSZDP megyei elnöke

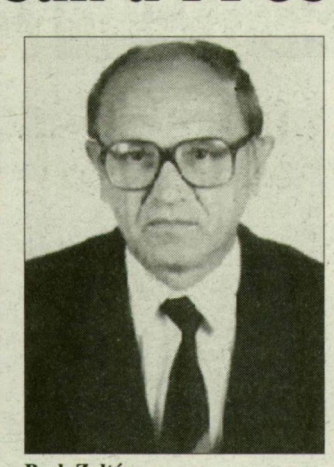

Beck Zoltán
MSZDP városi elnöke

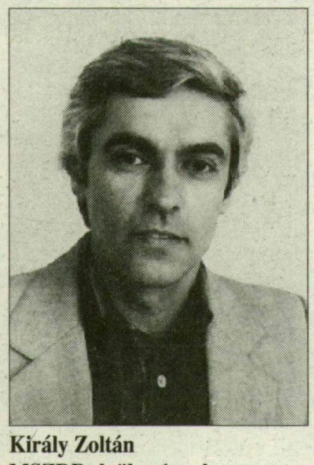

Király Zoltán
MSZDP elnöke, 1. v. k..

Dr. Halasi Szilveszter
ügyvéd, 2. v. k.

Tóth József
MSZOSz megyei elnöke, 3. v. k.

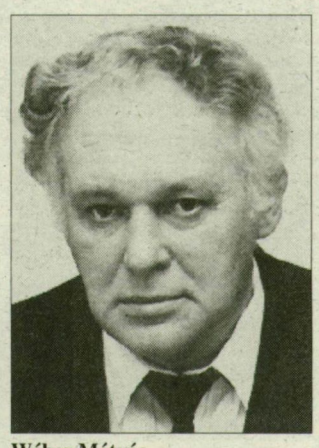

Wéber Mátyás
polgármester, 7. v. k.

Magyarországi Szociáldemokrata Párt területi lista

1. Király Zoltán, 2. Tóth József, 3. Wéber Mátyás, 4. Tonnes Károly, 5. Beck Zoltán, 6. Oravecz József, 7. dr. Halasi Szilveszter, 8. Szabó Gábor, 9. Vesmás Béláné, 10. ifj. Tanács Vilmos, 11. Lázár Sándor, 12. Ménesi Imre, 13. Bodor László, 14. Z. Nagy László.

MSZDP

a 100 éves múlt jövője

Tisztelt választópolgár!

Az MSZDP, a társadalom pártja, olyan Magyarországot akar,

– ahol az állam szolgálja a társadalom és az egyén érdekeit,

– ahol tiszteletben tartják az alapvető emberi jogokat, mindenki szabadon gyakorolhatja vallását, s ugyanakkor megvalósul az állam és az egyház szétválása,

– ahol a vallási, etnikai, kulturális és egyéb kisebbségeket nem érheti hátrányos megkülönböztetés,

– ahol a női egyenjogúság nemcsak papíron létezik,

– ahol megvalósul az állampolgárok esélyegyenlősége az oktatásban, a kultúrában, s biztosítják az egészségügyi és szociális ellátásban való részvételt,

– ahol igazságos a közteherviselés és az emberek biztonságban élhetnek,

– ahol a demokratikus társadalom és a szociális piacgazdaság kiépítésére törekvő kelet-közép-európai országok kölcsönös előnyöket szolgáló együttműködést valósítanak meg,

– ahol a gazdaságban a társadalom szempontjából leghatékonyabb tulajdonformák léteznek egymás mellett, és az állam nem avatkozik be a gazdaságba,

– ahol az állam kötelezettséget vállal az oktatás, a kultúra, az egészségügy, a szociális ellátás biztosítására,

– ahol a munkahelyteremtő vállalkozások adókedvezményben és vámkedvezményben részesülnek, a munkanélküliség ellen átképzéssel, továbbképzéssel küzdenek,

– ahol a korszerű mezőgazdasági termelés szövetkezetekben és farmergazdaságokban történik,

– ahol a társadalmilag ellenőrzött privatizáció a munkavállalók részvételével folyik,

– ahol a külföldi tőkebeáramlás a technikai fejlesztést és a munkahelyteremtést segíti,

– ahol az állam, az önkormányzat és a társadalom intézményesen gondoskodik a természeti és környezeti ártalmak csökkentéséről,

– ahol erős szakszervezetek gondoskodnak a munkavállalók érdekvédelméről,

– ahol a nyugdíjak értékállóságát törvények garantálják,

– ahol az anyagi létminimumot minden állampolgárra kiterjedő társadalombiztosítási rendszer garantálja,

– ahol a pályakezdő fiatalok kedvező hitelfeltételekkel lakáshoz juthatnak.

Szakértőink véleménye néhány kérdésről:

Dr. Kapolyi László: a gazdaságról

Az MSZDP azt igényli, hogy a magyar nemzetgazdaság szerkezetátalakítása elsősorban a változó körülményekhez való alkalmazkodási képességet növelje. A szerkezetváltást exportorientált, vállalkozásbarát, a tudomány hasznosítását segítő, a technológiát korszerűsítő tapasztalatokkal, alapvetően közvetítő eszközökkel, tehát a gazdasági erőtér adórendszere és pénzügyi szabályozása segítségével kell bekényszeríteni. A szerkezetváltási és fejlesztési céloknak társadalmi nyilvánosságot kell adni és biztosítani kell az érdekvédelmi szervezetek részvételét a folyamatokban.

... Az MSZDP programja nemzeti összefogást sürget a magyar gazdaság hagyományos adottságokra épülő nemzeti értékeinek megőrzése, fenntartása érdekében.

Dr. Láposi Lőrinc: a biztonságról

A biztonság rendkívül fontos az MSZDP számára. A határokon folyó háború, a bűnözés – és különösen a szervezett bűnözés – terjedése, a korrupció, az elszegényedés és az állástalanság réme, a politikai bosszúállás lehetősége azt a hitet keltette az emberek többségében, hogy a szabadság elnyerése a biztonság elvesztésével jár, és a többség arra a téves következtetésre jut, hogy biztonsága még szabadságánál is fontosabb. Az MSZDP szeretné meggyőzni az állampolgárokat: biztonságukat csakis egy szabad, demokratikus állam szavatolhatja, és a szociáldemokraták célja egy erős, ugyanakkor demokratikus eszméktől áthatott és törvényesen működő államapparátus kialakítása.

Mihalovits Ervin: a nyugdíjasokról

Az MSZDP kiemelten képviseli a nyugdíjasok és időskorúak érdekeit, s ebben régi hagyományait kívánja folytatni. Képviseli és érvényesíti, hogy a nyugdíj nem a gondoskodó állam szociális adománya, hanem járulékfizetéssel szerzett visszavonhatatlan jog. Ezért is szükséges a szociálpolitika és a nyugdíjpolitika szétválasztása, önálló kereteinek a meghatározása.

A szociáldemokraták követelik, hogy törvényi garanciák szülessenek a nyugdíjak értékállóságának megőrzésére, a nyugdíjasok elszegényedésének megakadályozására. Ezt a nyugdíjrendszer megreformálásával is biztosítani kell, amit nemcsak pénzügyi, de szervezeti okok is szükségessé tesznek.

A kisgazdahagyomány örökösei

HANGPRÓBA

Nem kis tétje a választásoknak, hogy miként alakul az agrárérdekek politikai képviselete. Az elmúlt négy esztendőben erre az egykor nagy múltú kisgazdapárt lett volna hivatott, de az ismételt kizárások, pártszakadások, hamvába holt egyesülési kísérletek a többfelé szakadt pátot alkalmatlanná tették a feladat ellátására.

■ Az ajánlószelvények begyűjtése után még mindig négy olyan „kisgazda" elnevezésű párt akad, amely jelöltet tudott állítani. Az anyapártnak tekinthető Belgrád rakparti Független Kisgazdapárt jónak mondható eredményt ért el 156 egyéni jelölt és 20 területi lista állításával. Tizennégy területi lista birtokában – 56 egyéni jelölttel – az egyesült kisgazdák kemény versenyre kényszerithetik jó néhány helyen, de az összes szavazatok száma tekintetében is a függetleneket. A 9 egyéni jelöltet és két területi listát, valamint egyetlen kandidáltat produkált Kiegyezéses, illetve Történelmi Kisgazdapárt csupán annyiban van versenyben, hogy a másik két párt imázsát rontják, hiszen a választópolgár ezáltal még mindig négy „kisgazda" elnevezésű pártképződménnyel találkozik a politikai palettán. Bizony a sokaság itt nagy hátrány. A választó így okoskodhat: hogyan veszi a nyakába – akár részben is – az ország gondját-baját olyan párt, amely saját háza táján sem tudott rendet teremteni, sőt ahol a zűrzavar az elmúlt négy évben csak fokozódott.

Igazából azonban csupán két kisgazdapárt van versenyben. A független és az egyesült. Ez utóbbinak – tizennégy területi listájával – az ország házába való bekerülésre csekély az esélye, noha programja érdemben foglalkozik a mezőgazdasági válság felszámolásának problematikájával, de a hitelességet rontja az elmúlt három év kormányzati szerepe. Pedig néhány megyében szép számmal akadnak támogatók, sőt vonzó jelöltek is, ami azonban alig lesz elegendő a bűvös 5 százalékos küszöb átlépéséhez. A 36-okból kialakított párt nehezen tudja felejtetni, hogy még a legutóbbi időben sem volt képes önálló arcélt felvenni. Sokan emlékeztetnek arra, hogy jó lett volna legalább a múlt év végi egyesülési tárgyalások során körözött nyilatkozattervezetre odafigyelni, amelyet némelyek akkor kiadni szándékoltak.

A kormányzati emberek megrettenve hárították el a kísérletet, pedig az még csak kormányellenes sem volt, csupán némi önálló politizálási igénnyel lépett fel.

A Belgrád rakparti pártvezér gyűlései változatlanul népesek. Kemény és népszerűnek tűnő a kormánybírálat is. A rabló privatizációról, annak visszacsinálásáról, a görögdinnye politikusokról, kommunista ministráns gyerekekről, menekülő Ali Babáról meg hasonlókról szól a bőséges tapsokkal jutalmazott történet. Azért program is van. A mezőgazdaság két év alatt rendbe hozható. A hogyanról nem szól a fáma. Annál inkább alkotmányos törvényekről. Így nem egyetemi alkotmánytörténeti órán, hanem a nagy magyar Alföldön hallhatunk a 800 év előtti és a középnemesek jogait megszilárdító aranybulláról mint aktualitásról a 21. század küszöbén!

A falu határában a Volvót négylovas urasági hintóra cserélő pártvezér házaspár, a sajtóra haragvó, éppen ezért néha szófukar Szókimondó Asszonyság kampányfőnök, aki a századvég új Zrínyi Ilonájának nevezetett ki (Új Zrinyiiliász – Mikszáth után szabadon!) csasztuskára emlékeztető nótázás, az árvalányhaj meg a flaska vörösbor az asztalon és az egyéb népszínművi kellékek vonzzák a nézelődő közönséget. A választások nagy kérdése: vajon a színes látványosságért, az odamondogatásért vagy a politikáért látogatja-e a főleg idősebb korosztályhoz tartozó hallgatóság ezeket a gyűléseket. Az előbbi esetben a párt még a küszöbben is megbotolhat, az utóbbiban a célszalag átszakítása után a képviselők ott ülnek ugyan az ülésterem valamelyik karéjában, de a magyar faluért, mezőgazdaságért alig tehetnek valamit; egyrészt mert nincs kiérlelt program (hacsak a bűvös páncélszekrény nem rejt valami ilyesfélét), másrészt mert a hatalom közelébe sem kerülhetnek, hiszen valamennyi számottevő politikai erő egyértelműen elutasította a velük való koalíciós együttműködés lehetőségét. Ezért vélekedik úgy sok elemző, hogy a Belgrád rakparti Független Kisgazdapártra leadott szavazatok – még parlamentbe kerülés esetén is – elveszett voksok.

Ilyen közegben jelent meg sokkal csöndesebben és szerényebben az Agrárszövetség, amely minden megyében és a fővárosban is területi listát állított, összesen 134 egyéni jelölttel.

Programja átfogónak és koherensnek tűnik. Fókuszában a szétzilált mezőgazdaság talpra állítása, válságának megoldása áll. Hangsúlyos a hogyan, amelyet szakemberek széles körének bevonásával dolgoztak ki. A piacpolitika, az agrárexport lehetőségei, az árpolitika, a támogatáspolitika, a hitelezési és finanszírozási rendszer egyaránt arról szól, hogy a mezőgazdaság jövedelemtermelő képessége javuljon, és helyreálljon a föld valós piaci értéke. A válság enélkül nem szüntethető meg, sőt az tovább mélyül. A magántulajdon szentségének elismerésében, az agrárolló összébb zárásának igényében, a pénztőke egyeduralmának korlátozásában, a monopóliumok elleni fellépésben, a szigorúan önkéntes szövetkezés elvében a párt a legnemesebb kisgazdahagyományokat követi.

A kárpótoltaknál kedvező visszhangra talált a jelszóval is megerősített követelés, hogy: telekkönyvi végzést a kárpótoltaknak! A kárpótlási folyamatot fel kell gyorsítani, be kell fejezni, amihez elengedhetetlen a sok felesleges hivatal rovására a földhivatalok megerősítése.

Az egyébként önmagát pragmatikusnak valló párt vállalja a – nem kirekesztő – nemzeti hagyományok ápolását, és egyben hevesen tiltakozik az ellen, hogy a magyarságtudatot, a nemzeti érzést bárki és bármely politikai képződmény kérészéletű célok érdekében kisajátítsa. A felekezethez nem kötődő keresztény értékrend a párt mértékadóinak véleménye szerint nemzetet összetartó erő. Talán a jól kimunkált program, a pártelnök szakmai felkészültsége, előadókészsége és fáradhatatlansága lehet az oka a sokak által nem várt eddigi jó szereplésnek, ami nem egy elemző szerint: többet jelenthet az egyszerű parlamenti bekerülésnél. Nem egy szondázás jelzi, hogy a kiábrándult MDF-szavazók szimpátiával fordulnak az agrárérdekeket markánsan megjelenítő párt felé. Sokan felismerték már a városlakók közül is, hogy a mezőgazdaság felemelkedéséből a városi emberek is jócskán profitálhatnak.

Sokan látják úgy, hogy mindezek a körülmények tovább növelhetik az agrárszövetségiek bázisát a kisgazdaszavazók köréből. Az egyesült kisgazdák szimpatizánsainak el kell gondolkodniuk azon, hogy szavazataik egy esélytelen pártnál elveszhetnek. Ha meg körülnéznek, mérlegelhetik a Belgrád rakpartiak koalíciókképtelenségét, tapasztalhatják harsányságát, no meg egyéb, nem kevés ok is van, ami onnan taszítja őket. Így talán a friss agrárpártban találhatják meg azt az erőt, amely nem egy a sok kisgazdaformáció közül, nem nevében, hanem szellemében képviseli a régi kisgazdahagyományokat.

A hintón járó pártvezér látszólagos vagy valódi hívei pedig a nagy népünnepély után, amikor kiszállnak az őket szállító autóbuszokból, az esti harangszó után csendben mérleget vonnak. Vajon kire érdemes szavazni? Közülük is lesznek, akik úgy gondolják, hogy arra, aki kimunkált és hiteles programot ad a mezőgazdaság újjáépítésére, és lesz ereje, hatalma a megvalósításhoz. Mert minden jel arra mutat, hogy az Agrárszövetség nemcsak az ország házában, de a kormányban is jelen lesz.

Végül sokan azt is fontolgatják, hogy az Agrárszövetségre adott voks az MSZP előretörését is lefékezheti. Így – ha némi belső átcsoportosítással – szilárdulhat a polgári közép. A kormánypártból kiábrándult szavazók nem lódulnak az MSZP felé, ahogyan azt kormányfőnk egyik legutóbbi nyilatkozatában akarva-akaratlanul sugallta. Így talán joggal remélik sokan, hogy a kisgazdapárt szétforgácsolódása után mellőzhetetlenné válik a nemes hagyományokat követő új agrárerő, amely nemcsak a polgárosuló agrártársadalomnak válhat majd erős gyűjtő pártjává, de egészséges vonzást gyakorolhat más rétegekre is.

Boross Imre